

HOF VAN JUSTITIE

Beroep, op 19 maart 1984 ingesteld door Metro-SB-Großmärkte GmbH & Co. KG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 75/84)

(84/C 132/03)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 maart 1984 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Metro-SB-Großmärkte GmbH & Co. KG, gevestigd te Leverkusen, Bondsrepubliek Duitsland, vertegenwoordigd door R. J. J. Taylor, solicitor, en C. Sherliker, solicitor, geïnstrueerd door McKenna & Co., solicitors te Londen, domicilie kiezende te Luxemburg ten kantore van Elvinger en Hoss, Côte d'Eich 15.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. nietig te verklaren Beschikking 83/672/EEG van de Commissie van 21 december 1983 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EEG-Verdrag (IV-29.598 — EG — distributiesysteem van SABA) ⁽¹⁾;
2. verweerster te veroordelen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten:

— Door krachtens artikel 85, lid 3, ontheffing te verlenen voor de selectieve-distributieovereenkomsten van SABA heeft de Commissie haar bevoegdheden misbruikt, omdat zij geen rekening hield met de fundamentele veranderingen in de mededingingsstructuur op de markt van de amusementselektronica. Sedert 1975 is de mate van concentratie onder de grootste producenten van amusementselektronica in de Gemeenschap aanzienlijk toegenomen en het aantal selectieve-distributiesystemen die de markt van amusementselektronica ongunstig beïnvloeden, is sterk uitgebreid. Vele van deze selectieve-distributiesystemen zijn sinds 1975 onder het gemeenschappelijk toezicht van de Thomson-Brandt-organisatie gebracht. Door deze veranderingen zijn zelfbedieningsgroothandelaren, zoals verzoekster, uitgeschakeld als concurrenten op de markt van amusementselektronica. De voorwaarden voor de verlening van ontheffing krachtens artikel 85, lid 3, voor selectieve-distributiesystemen, zoals nedergelegd in het arrest van het Hof in zaak 26/76 ⁽²⁾, doen zich niet meer voor.

— De bestreden beschikking is in strijd met artikel 85, lid 3, EEG-Verdrag omdat niet aan alle aldaar gestelde voorwaarden is voldaan. De Commissie heeft geen objectief bewijs of genoegzame argumenten aangevoerd tot staving van de conclusie dat het door SABA toegepaste selectieve-distributiesysteem de productie of de verdeling verbetert. De bewering van de Commissie dat mag worden aangenomen dat de commerciële voordelen voor SABA aan de consument worden doorgegeven wordt volstrekt niet met bewijs gestaafd; cash-and-carry groothandelaren zouden zeer effectief zijn als verkopers van amusementselektronica zonder SABA's betaande netwerk onherroepelijke schade te veroorzaken, daar de verbruikers die meer belang hechten aan factoren als het produktengamma op een bepaald verkooppunt, de beschikbaarheid van technisch hoog gekwalificeerde verkopers op het verkooppunt en de onmiddellijke mogelijkheid van service-verlening dan aan prijsconcurrentie, producten bij selectieve verkooppunten zouden blijven kopen. De verplichting voor een SABA-groothandelaar om te zorgen voor zeer gespecialiseerde verkopers en om een klantenservice aan te houden is niet onmisbaar om de voordelen van een efficiënt distributiesysteem te waarborgen, daar vele detailhandelaren technisch reeds zeer sterk gespecialiseerd zijn en de technische ondersteuning van SABA en andere producenten genieten; deze verplichting kan daarom niet onder een ontheffing ex artikel 85, lid 3, vallen. De verplichting om grote produktvoorraden aan te houden is evenmin noodzakelijk voor de verbetering van de verdeling van SABA-produkten: in feite is het bij SABA-dealers geen gebruik om grote voorraden aan te leggen. De produkten zijn niet van dien aard dat zij een hoge mate van technische deskundigheid vergen op het verkooppunt; ook is het niet onontbeerlijk dat zelfbedieningsgroothandelaren zelf in staat zijn klantenservice te bieden indien zij de technische dienstverlening uitbesteden aan een bekwame onafhankelijke service-organisatie. De Commissie beweert ten onrechte dat er een felle concurrentie op de markt van amusementselektronica bestaat en dat SABA's marktpositie in de meeste Lid-Staten relatief zwak is. Het samengaan van producenten als SABA, Telefunken, Dual en Nordmende in de Thomson-Brandt-groep, alsmede de algemene concentratie op de markt hebben de mogelijkheid van echte mededinging tussen verschillende merken teniet gedaan.

— Door opnieuw ontheffing te verlenen zonder Metro's argumenten te onderzoeken en daarmee de feitelijke uitvoering van de SABA-overeenkomsten buiten beschouwing te laten, heeft de Commissie haar bevoegdheden krachtens artikel 85, lid

⁽¹⁾ PB nr. L 376 van 31. 12. 1983, blz. 41.

⁽²⁾ Jurisprudentie 1977, blz. 1875.

3, misbruikt. In feite is het SABA-systeem fictief, aangezien vele dealers die als SABA-verkopers zijn aangewezen en SABA-produkten voeren, niet voldoen aan de criteria die zijn neergelegd in de SABA-overeenkomsten om als SABA-dealer te worden aangewezen. Het systeem is discriminerend omdat de criteria waarop het berust ertoe strekken om zelfbedieningsorganisaties zoals Metro van het distributiesysteem van SABA uit te sluiten en te voorkomen dat dergelijke verkooppunten toegang tot de produkten krijgen. Het systeem is niet gebaseerd op objectieve criteria maar op criteria die niet duidelijk zijn omschreven en waaraan door SABA zonodig een subjectieve uitlegging kan worden gegeven om haar beleid om zelfbedieningsgroothandelaren zoals Metro niet te bevoorraden, te rechtvaardigen.

- De Commissie heeft haar bevoegdheid misbruikt doordat zij de bestreden beschikking doet steunen op beperkte, onvolledige en verouderde statistische gegevens en vooral door geen rekening te houden met de nationale marktaandeelen in de communautaire markt van amusementslektronica die de andere grote vennootschappen in de Thomson-Brandt-groep bezaten, toen zij de marktpositie van SABA beoordeelde.
- Aangezien SABA deel uitmaakt van een groep van ondernemingen die ieder een gelijksoortig selectief distributiesysteem hanteren en gezamenlijk een machtspositie op de relevante markt innemen, leidt de invoering van een anti-concurrentieel distributiesysteem waarin het aantal verkopers wordt begrensd, tot een geringere beschikbaarheid van de produkten en tot handhaving van hoge prijzen op de markten, en vormt daarmee misbruik krachtens artikel 86. Door de bestreden beschikking vast te stellen heeft de Commissie feitelijk misbruik van een machtspositie goedgekeurd.
- Daar de wijze waarop het selectieve-distributiesysteem door SABA in de praktijk wordt toegepast, aanzienlijk verschilt van de bepalingen van het document dat oorspronkelijk is aangemeld en van de bepalingen van de nieuwe overeenkomsten die het onderwerp vormen van de bestreden beschikking, en aangezien dergelijke regelingen niet zijn aangemeld krachtens artikel 4 van Verordening nr. 17, komen SABA's distributieregels niet in aanmerking voor ontheffing krachtens artikel 85, lid 3.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij beschikking van de Hoge Raad der Nederlanden van 13 april 1984 in het geding Gemeente Hillegom tegen Cornelis Hillenius

(Zaak 110/84)

(84/C 132/04)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft bij beschikking van 13 april 1984, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 april 1984, in het geding Gemeente Hillegom tegen Cornelis Hillenius, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de volgende vragen:

1. Heeft artikel 12, lid 1, van de Eerste Richtlijn 77/780/EEG van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap van 12 december 1977 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (PB nr. L 322 van 17. 12. 1977, blz. 30), voorschrijvende hetgeen de Lid-Staten moeten bepalen, mede het oog op het afleggen van verklaringen door de in dat lid, eerste zin, bedoelde personen als getuige in een burgerlijk geding?
2. Zo ja, moet artikel 12, lid 1, aldus worden verstaan dat ten aanzien van het afleggen van zodanige verklaringen alleen dan een op een wettelijk voorschrift berustende uitzondering — als bedoeld in de met „tenzij” aanvangende laatste zinsnede van artikel 12, lid 1 — mag worden aangenomen als deze kan worden gegrond op een wettelijk voorschrift dat er speciaal op gericht is een uitzondering op het verbod van bekendmaken van bedoelde inlichtingen in te houden?
3. Of laat — nog steeds uitgaande van een bevestigende beantwoording van vraag 1 — artikel 12, lid 1, toe een algemene bepaling als artikel 1946, eerste lid, Burgerlijk Wetboek aan te merken als een wettelijk voorschrift krachtens hetwelk de in artikel 12, lid 1, bedoelde inlichtingen bekend mogen worden gemaakt?

Verzoek van het Tribunal de grande instance te Belfort van 17 april 1984 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen M. Humblot en de directeur-generaal van de belastingen te Vesoul

(Zaak 112/84)

(84/C 132/05)

Het Tribunal de grande instance te Belfort heeft bij beschikking van 17 april 1984, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 26 april 1984, in het geding tussen M. Humblot en de directeur-generaal van